

Karel Šíp

*Do hrobu si do
nevemu*

Do hrobu si to nevemu...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Karel Šíp

Do hrobu si to nevemu... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Karel Šíp

*Do hrobu si to
nevemu*

Léto 2021

Předmluva

Vážený a milý čtenáři. Oceňuji tvůj vkus, pokud ses rozhodl přečíst si tuto knížku. A napřed ji zakoupit, to dá rozum, jiný postup ani neexistuje. Možná zatím jenom nakukuješ a snažíš se podle úvodních řádek knihy odhadnout, jestli to stojí za investici či nikoliv. Jestli si to následně přečíst, nebo to někomu koupit jako dárek. Tvoji nedůvěru chápu. Mimochodem, tahle knížečka není špatný dárek. Ale to už bych tě ovlivňoval. Nevím, čím tě přesvědčit o výhodnosti této koupě. Ale například já bych si takovou knížku koupil. Víš proč? Především proto, že jako čtenář mám rád kratší literární útvary. Další důvod, proč kupuju knížku, je jméno autora... Důvěru chovám k autorovi, jehož jméno je mi známé,

nebo alespoň odněkud povědomé. Další plusový bod pro mě. Asi bys rád věděl, co uvnitř knížky najdeš, o co v ní vlastně jde. Takhle. V běhu času se mi porůznu sejdou nápady, úvahy, ale i nějaké zasuté vzpomínky, pro které jinde nenacházím uplatnění a zároveň mi je líto, že se o ně nedokážu podělit s někým dalším. Takže je to taková všehochuť, zaručující tematickou pestrost. Například se dočteš, jak vzpomínám na Karla Gotta, jak jsem ho poznal a co jsem o něm zatím nikdy nikomu neřekl. Vytvořil jsem si i svůj názor na přistání na Marsu. Záhady mě odjakživa zajímaly, zajímají mě neustále, třeba ta kolem slavné Mony Lisy. Víc neprozradím, myslím, že tohle by ti mělo stačit.

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Jaroslav Rokyta'. The signature is fluid and stylized, with the first name 'Jaroslav' written in a cursive script and the last name 'Rokyta' following in a similar style.

Léčba smíchem

Smích prodlužuje život, to už vědecky dokázané. Dokonce už se ví, o kolik. Minuta smíchu o 15 minut. Pět minut smíchu vám prodlouží život téměř o hodinu. Délku života si už v podstatě můžete spočítat sami, podle toho, kolikrát denně se smějete. Samozřejmě, že tento výzkum ztrácí platnost, když se třeba smějete tak, že vás přejede tramvaj. Protože srážka s tramvají většinou život velmi zkrátí. Jenomže vědci už se nezabývají tím, že smích je závislý na důvodu proč a čemu se smějeme. Ti smích spojují s pohybem bránice, otevíráním cév, a tím lepším prokrvováním organismu. Na to, jak si naordinovat smích, se názory liší. Pojdme si to tedy upřesnit a dojít k dostupnému řešení. Rovnou bych

škrtnul smích vynucený. To je křeč, která na délku života nemá vliv, spíš život zkracuje. Smích škodolibý či jízlivý taktéž nepatří ke smíchům léčivým. Ani smích hurónský bych nepočítal. Huróni byli indiánský kmen, který spojil smích s křikem jen proto, aby zastrašil svého nepřítele při mezikmenových bojích. Smích, který by strašil, ani ten bych neřadil k tomu jedinému, který má na délku života vliv. I když přiznávám, že pro humoristy je i hurónský smích vítaný, pokud se ozve z hlediště, takže člověka postiženého tímto smíchem bych úplně nezatracoval. Ať chodí do divadel, do kin, vlastně tím svým indiánským smíchem vylepšují náladu těm, co humor produkují, hurónský smích je hezká odezva na každý pokus o vtip. A navíc dokáže vyprovokovat k smíchu i ty, co se nesmějí sami od sebe. Proto i hurónský smích může být nakažlivý, takže tento druh infekce bych nezatracoval. Vychází mi z toho všeho jediný smích. A to je smích srdečný, což neznamená, že škodí srdci, ale že je od srdce. Upřímný. Spontánní. Smějeme se něčemu, co nás překvapí, to je i podstata vtipů, rozesmějí nás, když nás svojí pointou překvapí. Jenomže – vznikají i situace, kdy je humoru nedostatek. Není se čemu smát, zvenčí

žádné podněty nepřicházejí. A to je pandemie. Půlnoční království, pokud si vzpomenete na pohádku *Pyšná princezna*. Švec se chodil zasmát do sousední země, kterou měl jen pár kroků. Ale my už víme, že jeho smích nebyl srdečný. Spíš hurónský. Křečovitý. Co tedy v takové situaci dělat, jak si prodlužovat život, když smích je nedostatkové zboží? Nechci radit, každý to máme nastavené jinak, ale přece jen. Není tu ani ta možnost, kterou měl ten švec, protože v sousední zemi je kolikrát horší situace než tady. Přiznám se, že jsem si v průběhu tohoto bezčasí vypomáhal různě. Například v časech totality taky nebylo moc důvodů ke smíchu. Když pominu, že to bylo k smíchu celé. Ale to nebyl ten pravý, léčivý smích. Člověk si musel vypomoci sám. Vzpomínám si na jeden takový. Zapotřebí byla jen dostatečná dávka fantazie, představivosti, což je předpokladem u každého, minimálně toho lepšího humoru. Takže stačilo v duchu si představit jednoduchou situaci: mladý pár někde v posteli při milostném aktu. Lhostejno jak, třeba jako mizernou černobílou fotku, která vyšla v nějakých novinách. A teď stačilo otevřít noviny, nejlépe tehdejší Rudé právo, a spojit si s tímto výjevem jakýkoliv titulěk, který v těch no-

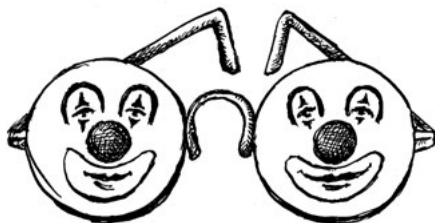
vinách byl. Máte už v hlavě ten obrázek? Tak. A teď jste třeba jeli metrem, otevřeli jste Rudé právo a viděli titulek: Leonid Brežněv v Praze a dosadili jste si ho pod fotku, kterou jste si v hlavě vytvořili. Zemědělci finišují se sklizní. Obrázek. Jiřina Švorcová natáčí nový film. Vasil Bilak se setkal s mládeží. Těch možností je nepřeberně. Cestující v metru nevěřícně koukali, čemu je možné se smát v Rudém právu a na nejbližší stanici letěli do trafiky, aby si to stačili přečíst, než to někdo zakáže. Takhle si s tou představou můžete hrát i dneska. Stačí si to aktualizovat podle potřeby. Když si přidáte k obrázku milujícího se páru třeba titulek Andrej Babiš na Čapím hnízdě ve chvílích volna, Ministryně Schillerová u svého kadeřníka, Ministryně Maláčová zahájila redukční dietu atakdále.

Tento druh fantazie si uchovávám dodnes a inspirací může být cokoliv. Před pár lety mi posloužila krátká zpráva, zasutá někde dole v rohu, tedy žádný trháček. Týkala se aktivity jakési skupiny mladých ochránců přírody, kteří zjistili, že žáby se v určitou dobu přemisťují z lesních tůní k rybníku, aby se pářily. Na ten rybník byly zvyklé, jinde je páření nebavilo. A tak se vydaly k rybníku. Průvod, procesí,

stovky žab, možná tisíce. A mladí ochránci přírody přišli na to, že k rybníku je třeba přejít silnici, po které jezdí auta. Což žáby nevědí a zjistí to, až když je pozdě. Každoročně na silnici přišly o život celé rody žab. Ochranáři tedy zasáhli. Když se přiblížil čas žabí migrace, vydali se do lesa a žabičky posbírali, poté je přenesli přes silnici, čímž zachránili jejich žabí životy. Na druhé straně silnice měli připravený velký sud s vodou, do kterého všechny ty žabičky přemístili, aby je druhý den ráno, až bude světlo, ze sudu přemístili do jejich pářicího rybníka. Myšlenka chvályhodná. Když ale ráno přišli k sudu a chtěli žáby ze sudu přemístit do rybníka, žáby tam nebyly. Ani jedna. Jen vedle toho sudu našli ležet čápa s obrovským břichem, který marně mával křídly, protože s přecpaným pupkem nebyl schopen vzlétnout. Řeknete si, smutný příběh. Chudinky žabičky. Ale já vidím toho čápa, který letí k rybníku s nadějí, že se mu podaří někde u rákosí sezobnout jednu, tři, čtyři žabičky, kterými by nakrmil někde na komíně svoji rodinu. A najednou, no to snad ne, zaostří svůj čapí zrak, zakrouží, aby se dostal níž, ještě níž a ještě níž, a nevěří svým očím. Zázrak. Lukulské hody. V jednom nepatrném rybníčku (čápi nevědí, co je to

sud) žranice, jakou nezažil. A tak usedl na okraj sudu a jako šílený do něj nořil svůj dlouhý zobák, až ho vyzobal celý. Stručná zpráva v tisku už neinformovala o tom, jestli ten čáp vůbec někdy odletěl, jestli musel zakrákorat o pomoc, aby mu jeho čapí rodina pomohla s nákladem. Představa nenasytného čápa, vlna štěstí, která ho nutně zalila při představě, jak budou hodovat na svém čapím hnízdě. No, ale teď mi to sklouzlo jinam, k satirickému šlehu, který jsem původně v úmyslu neměl. Tak si radši ve svých představách domýšlejte sami.

Dítě svobody

Na svět jsem se vyklubal necelý měsíc po 2. světové válce. Dupočítal jsem si, že k rozhodnutí přivést na tento svět dítě došli mí rodiče někdy v září 1944, plus minus. A tak si říkám, kde vzali tu jistotu, že se válka chýlí ke konci a že svého potomka přivedou do mírových poměrů? V dějinách lze vypátrat, v jakém stavu se nacházela 2. světová válka zhruba 9 měsíců před mým narozením. Za jaké mezinárodní situace, konkrétně s jak velkou nadějí na blížící se konec té války, čili jestli mi svými úvahami dávali vůbec šanci na kloudný život v míru. Z konkrétních válečných akcí probíhala například tzv. karpatsko-dukelská operace. Ale to se ještě o nějakém blížícím konci války nehovořilo. To ještě nikdo nevěděl,

jak to dopadne. Co tedy přimělo zamilovaný mladý pár k myšlence, že když svoji lásku zbaví opatrnosti, že jejich dítě spatří nad sebou modré nebe bez bombardérů? Vkrádá se mi myšlenka, která je mohla zmást. Víme, že u Dukelského průsmyku v těch dnech bojoval známý český generál, pozdější prezident Svoboda. A že s českými jednotkami postupoval od Východu k Západu, tedy ku Praze, jistý podíl na osvobození se mu připisuje, i když, nevím. Ale čistě teoreticky: mohl tatínek ze ztlumeného rádia zaslechnout, že se blíží Svoboda? Mohl. Musel tehdy znát jméno bělovlasého generála? Nemusel. Čili větu „blíží se svoboda“ si mohl vyložit, jako že už je Rudá armáda někde u Kolína a dobývá poslední ostrůvky z rukou německých vojáků. Protože mluvené slovo nerozlišuje velká písmena na začátku slova, nerozlišuje, zdali jde o jméno nebo o prohrávající německou armádu. Ale že by dokázali s maminkou celou věc takhle přesně spočítat, to se mi nezdá. Vykalkulovat si, že při tempu tanků zhruba 40 km v hodině, dává tušit, že napřed nepojedou k nám, ale do Berlína a pak to teprve otočej a doslova cestou zpátky osvoboděj Prahu a že to vychází někdy na začátek května, takže plánované dítě by se

mohlo narodit po válce. Že už zkrátka bude hotovo. No, nevím. Co vím, že sňatek zorganizovali narychlo a ještě za války. Aby, jak se tehdy říkalo, pokryli tu hanbu svatbou, neboť na té svatbě už jsem byl, i když ještě ve velmi nehotovém stavu. Ale asi už to viselo ve vzduchu, už se proti Hitlerovi spojili spojenci a ti byli silní. Už se vítězství dalo čekat. Co ale nejspíš zdaleka nebylo jasné, která z těch armád nás nakonec osvobodí. Jaký tank přijede do Prahy jako první a jak se bude jmenovat generál, který tomu bude velet. Dneska už je známo, že právě o tohle byla mezi Spojenci tahanice. Do Prahy chtěl přijet první Rus, ale Američan by tu byl dřív. Politika. Šlo o poválečné rozdělení Evropy, o teritoria, co pak komu bude patřit, tedy ne územně, ale sférou vlivu. A protože jsme ten nejasnej střed Evropy, vznikly ty tahanice. O Bulharsko například žádné tahani-
ce nebyly. Bulharsko bylo Spojencům jedno. Nakonec tu konečnou mapu nakreslil Stalin, protože byl diktátor. Nadiktoval ostatním, jak to bude, a jestli ne, tak pozor na nás! Sám to asi nenakreslil, protože kreslit neuměl, navíc měl jednu ruku kratší, takže pokud by v pravé držel při tom kreslení tužku, levou by si musel přidržovat papír, na který kreslil,

* Karel Šíp